

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416010515
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8416010515.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.10.2022, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. a C. B., pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/119/2016 zo dňa 04.05.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaných A. B. a C. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaných A. B. a C. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

obžalovaný A. B.

1./ obžalovaný A. B., dňa 21.04.2016 v popoludňajších hodinách, potom ako videl poškodenú D. E., nar. XX.XX.XXXX, a jej otca F. E., v poobedňajších hodinách, ako sa nachádzali pred predajňou potravín nachádzajúcich sa na ul. G. v obci H., okres E., A. B. vystúpil z motorového vozidla nezistenej továrenskej značky prišiel k poškodenej D. E. a k poškodenému F. E., nar. XX.XX.XXXX a začal im kričať, že ak povie jej brat (jeho syn) F. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol hospitalizovaný s popáleninami v NsP Poprad na polícii na C. B. z H. a na A. B. zo D. I. J., že Oni podpálili motorové vozidlo (továrenskej značky K. L., Ev. č.: E. majiteľovi vozidla D. M., tak A. B. im za to vypáli ich dom.

obžalovaný C. B.

2./ dňa 21.04.2016 v čase okolo 10.30 hod prišiel obvinený C. B. do NsP v Poprade za poškodeným F. E., nar. XX.XX.XXXX, ktorý tam bol hospitalizovaný a povedal mu, že ak povie na polícii, že On- C. B. dal príkaz, aby uvedené auto (továrenskej značky K. L., Ev. č.: E. patriace majiteľovi vozidla D. M.), F. E., nar. XX.XX.XXXX zapálil, tak bude s ním zle, dostane bitku, odskáče si to celá jeho rodina a vypáli im dom, následne dňa 22.04.2016 v čase okolo 10.00 hod potom, ako bol poškodený F. E., nar. XX.XX.XXXX, prepustený z NsP v Poprade, prišiel na OO PZ Kežmarok a pred príchodom pred budovu OO PZ Kežmarok nachádzajúce sa ul. F. N. X, E. sa stretol s obžalovaným C. B., ktorý mu znova povedal, že nemá na neho na polícii nič hovoriť, pretože bude s ním zle.

Za to im súd uložil obžalovanému A. B. podľa § 189 ods.1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, § 50 ods. 1 Tr. zákona mu výkon uloženého trestu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnástich) mesiacov.

Obžalovanému C. B. podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 2 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 24 (dvadsiatich štyroch) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zároveň mu zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/112/2016 zo dňa 16.05.2017, právoplatný dňa 16.05.2017, ktorým súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov a 6 dní so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil len obžalovaný C. B.. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že považuje napadaný rozsudok za nezákonný, keďže vykonané dokazovanie v žiadnom prípade nevykazuje z hľadiska trestného práva rozhodujúce znaky pre uznanie viny, sumarizujúc dokazovanie, poukázal na sporné tvrdenia poškodeného F. E. ml. Jediným základom pre vznesenie obvinenia a podanie obžaloby v jeho prípade bola len výpoveď, resp. trestné oznámenie F. E. O., tvrdenia tohto svedka neboli potvrdené žiadnymi pre trestné právo relevantnými dôkazmi. Navyše sám F. E. ml. na hlavnom pojednávaní priznal, že všetko, čo v prípravnom konaní uviedol, bolo vymyslené. Celá obžaloba bola postavená na dvoch stretnutiach obžalovaného s poškodeným F. E. O., pričom neexistujú žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa skutočne dopustil skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Od začiatku popiera tvrdenia poškodeného a má za to, že predchádzajúce tvrdenia F. E. ml. sa nepodarilo objektivizovať. Zmena výpovede poškodeného, kedy sám priznal, že klamal a sa za to hanbí, vnáša do celej veci vlnu pochybností, ktoré v žiadnom prípade nemôžu byť na škodu obžalovaného, o vlnu pochybností, je potrebné hovoriť aj v súvislosti so spornosťou tvrdenia svedka H. I. aj v tomto prípade, kedy svedkyňa pri výsluchu zo dňa 08.08.2016 sama uviedla, že nevie, kto to povedal. Navyše uvedenú časť výsluchu obžalovaný považuje za nezákonnú, lebo odpovedá na nezákonnú otázku t.j. navádzajúcu otázku. Na základe takéhoto počutia cez „vetračku“ otvoreného okna, kedy ani sama svedkyňa nevie s určitosťou povedať, či to povedal niekto z nich alebo dokonca priamo označiť obžalovaného, nemožno jej tvrdenie vyhodnocovať v neprospech obžalovaného. Zvýraznil, že ostatné výpovede svedkov v tejto veci nepreukazujú, že sa dopustil skutku, za ktorý bol súdom prvého stupňa uznaný za vinného. V trestnom oznámení D. E. sa obžalovaný C. B. vôbec nespomína, rovnako tak ani v jej ďalších výpovediach. Jej otec F. E. st. vie o celom skutku, ktorý bol prebratý len zo slov jeho dcéry D., pretože ako sám uviedol, on bol vtedy opitý a keď je opitý, si nepamätá. Neexistujú žiadne ďalšie nespochybniteľné dôkazy preukazujúce jeho vinu. V posudzovanom prípade došlo aj k porušeniu jeho práva na prezumpciu neviny. V už v samotnom uznesení o vznesení obvinenia, deň po údajnom spáchaní skutku, vyšetrovateľ konštatoval preňho neprijateľnú skutočnosť, keďže hovorí, že popísané skutočnosti jednoznačne preukazujú, že skutok vo vzťahu k obžalovanému sa stal. Predsa prezumpcia neviny je spojená so všeobecným demokratickým princípom „praesumptio boni viri“, teda občan je nevinný, kým sa nepreukáže dokazovaním opak a vonkoncom obvinený nie je povinný preukazovať svoju nevinu. Úlohou orgánov činných v trestnom konaní bolo preukázať, že tvrdenia, ktoré boli vyslovené, sú pravdivé. Je neprijateľné takéto konštatovanie na základe tvrdenia, ktoré v žiadnom prípade nebolo objektivizované. Na podklade všetkých týchto pochybností mal s ohľadom na okolnosti prípadu a priebehu vykonaného dokazovania pristúpiť konajúci prvostupňový súd k oslobodeniu C. B. spod obžaloby v plnom rozsahu, preto žiada odvolací súd o zrušenie napadaného rozsudku a oslobodenie spod obžaloby Okresnej prokuratúry Kežmarok.

Následne po doručení písomne vyhotoveného rozsudku prvostupňového súdu a po bližšom oboznámení sa s jeho dôvodmi, doplnil obžalovaný C. B. prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnenie odvolania v dôvodoch ktorého opäť uviedol, že napadnutý rozsudok prvého stupňa považuje za nezákonný. Vzhľadom na vykonané dokazovanie sa napadnuté rozhodnutie javí ako nesprávne a teda bol neprávom uznaný za vinného a odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov. Prvostupňový súd sa pri odôvodňovaní rozsudku rozhodol nebrať do úvahy relevantné skutočnosti, ktoré vytvárajú celý rad pochybností o jeho vine a teda poukazujú na stav dôkaznej núdze, ktorý vyvoláva dojem o nepresvedčivosti napadaného rozsudku. Vo svojich bodoch odôvodnenia vyriekol závery, s ktorými vonkoncom nemožno súhlasiť. Súd prvého stupňa na strane 8 a 9 napadnutého rozsudku popisoval svoj pohľad na zmenu výpovedí zo strany F. E. ml. a F. E. st., kde konštatoval: „Svedkovia síce zmenili

svoje výpovede na hlavnom pojednávaní, avšak v prípravnom konaní boli ich výpovede konzistentné, pokiaľ šlo o miesto, čas, spôsob spáchania skutku ako aj osobu, ktorá ho mala spáchať, na hlavnom pojednávaní boli ich výpovede zmätočné, jednoznačne zamerané na vyvinenie obžalovaných, z čoho možno vyvodíť záver, že aj počas súdneho konania boli pod vplyvom oboch obžalovaných, boli nimi navádzaní na zmenu svojich výpovedí, k čomu aj následne aj na hlavných pojednávaniach došlo. Svedkovia poškodení v prípravnom konaní v svojich výpovediach podrobne, presvedčivo a logicky opísali situáciu a okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu skutkov, zmenu ich výpovede počas hlavného pojednávania súd hodnotí ako účelovú v snahe pomôcť obžalovaným“. V nadväznosti na tieto závery, súd prvého stupňa poukázal na konanie sp. zn. 1T/145/2016, ktoré bolo vedené pred Okresným súdom Kežmarok v spojení s konaním sp. zn. 9To/27/2018 vedeným pred Krajským súdom v Prešove, ktoré je právoplatne skončené a výsledkom ktorého došlo k odsúdeniu F. E. ml. za prečin poškodzovania cudzej veci. Okrem iného, v závere uvádza konanie sp. zn. 7T/36/2018, kde sa v súvislosti s konaniami vyššie uvedenými vylúčila trestná vec obžalovaných A. B. a C. B. na samostatné konanie. Poukazom na obžalobu uvedených konaní a na právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 9To/27/2018, chcel súd s najväčšou mierou pravdepodobnosti odôvodniť, prečo hodnotil zmenu výpovedí F. E. ml. a F. E. st. ako účelovú. S hore uvedeným hodnotením súdu prvej inštancie sa nemôže ani z časti stotožniť a to z dôvodu, že záver súdu: „ možno vyvodíť záver, že aj počas súdneho konania boli pod vplyvom oboch obžalovaných“. Je ničím iným ako len obyčajným dohadom súdu, ktorý v platnom právnom poriadku, ba ani vo vykonanom dokazovaní nemá žiadnu oporu. Takýto záver súdu je podľa jeho názoru neobhájateľný a to hlavne s ohľadom na to, že vina obžalovaného musí byť vo všeobecnosti preukázaná celkom jednoznačne a bez pochyb. Súd prvého stupňa usvedčuje len (obžalovaný nižšie uvádza svoj postoj k ostatným dôkazom t.j. svedkom a preto zvýrazňuje slovo „len“) na základe rozporných výpovedí svedka poškodeného F. E. ml. a to tak, že sa priklonil k jednej z jeho dvoch verzii bez ďalšieho, čo vyvoláva celkovú nepresvedčivosť napadaného rozsudku. Nerozumie, prečo prvostupňový súd nezobral do úvahy, že to, čo prezentoval poškodený počas hlavného pojednávania, mohla byť skutočne pravda. Neobstojí ani tvrdenie prvostupňového súdu: „Práve tento svedok poškodený (pozn. F. E. ml.) poskytol súdu jednoznačné a nespochybniteľné spojenie medzi svojím konaním, ktoré spočívalo v úmyselnom podpálení auta, ku ktorému sa priznal a za ktoré bol právoplatne odsúdený a medzi konaním obžalovaných C. B. a A. B. “ a to z dôvodu, že vychádzajúc aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku, musí byť prvostupňovému súdu zrejmé, že vina v konaní sp. zn. 9To/27/2018 bola preukázaná len ku konaniu F. E. ml. a trestná vec C. B. a A. B. bola vylúčená na samotné konanie pod sp. zn. 7T/36/2018. Prvostupňovému súdu nemohla uniknúť ani skutočnosť, že do dnešného dňa vec nebola právoplatne skončená, dokonca bola táto trestná vec „vrátená“ späť na súd prvej inštancie odvolacím súdom a to aj vzhľadom na argumenty prezentované v odvolaní v danej trestnej veci, kde sa taktiež poukazovalo na výpovede F. E. ml. na hlavnom pojednávaní, kde sa priznal, že si veci tvrdené v prípravnom konaní jednoducho vymyslel. Pri čítaní napadaného rozsudku mu nie je celkom zrejmé, na základe akých dôkazov bol uznaný vinným. Aj za predpokladu, že by F. E. ml. neklamal v prípravnom konaní a teda by označoval správne C. B. ako páchatel'a stíhaného trestného činu, znamenalo by to v konečnom dôsledku stret dvoch proti sebe idúcich tvrdení. Neexistujú žiadne objektívne dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného a teda preukazujúce, že C. B. skutočne povedal F. E. ml. to, na čom je postavená obžaloba v tejto trestnej veci. V prípade svedkyne H. I., napriek tomu, že táto svedkyňa nevypovedá ku konaniu v obžalobe smerujúcemu voči obžalovanému, ale akosi ho nepriamo spomína v súvislosti so skutkom, ktorý sa kladie za vinu A. B., má nutnosť sa v rámci obrany vyjadriť. Tvrdenia svedkyne v priebehu celého konania v žiadnom prípade nemožno vyhodnocovať v neprospech obžalovaného C. B.. Totižto už počas prípravného konania a to konkrétne dňa 08.08.2016, kedy sa uskutočnil výsluch tejto svedkyne, na otázku vyšetrovateľa, ktorá je podľa názoru obhajoby nezákonná, pretože ide o navádzajúcu otázku: Uvedte, povedali ste Vy niekedy v mesiaci apríl 2016 F. E..... že ak by mu niekto podpálil maringotku, v ktorej býva, tak by ju podpálil jedine C. B. alebo A. B.“? odpovedala: „Áno takto som mu to povedala, pretože som to osobne počula. Ja bývam blízko C. B., raz som bola v kuchyni, mala som otvorené okno- vetráčku a počula som, ale kto to povedal, Vám uviesť neviem... “. Ďalej na hlavnom pojednávaní dňa 14.03.2018 uviedla k veci v závere: „... Išla som okno zavrieť, no nevidela som tam A. B. ani C. B.". Z uvedeného je potom zrejmé, že táto svedkyňa obžalovaného nielenže nevidela, ale ani s určitosťou nevie ozrejmiť súdu, kto to povedal. Navyše na základe takého počutia cez „vetráčku“ otvoreného okna za okolností vyššie uvedených, nemožno jej tvrdenia vyhodnocovať v neprospech obžalovaného. Ohľadom ostatných svedkov (t.i. D. E. a jej otec F. E. st.) je potrebné uviesť, že už v samotnom trestnom oznámení D. E., ako aj počas jej výpovedí v tomto konaní sa obžalovaný C. B. absolútne nespomína v súvislostiach, ktoré sú vymedzené v skutkovej vete obžaloby. Uvedené platí aj k svedkovi F. E. st., ktorý v prípravnom konaní dňa 23.04.2016 uviedol: „V tom čase som bol ešte opitý a z

uvedeného dôvodu si nič nepamätám“, v dôsledku čoho sa sám zaradil medzi tzv. „svedkov z počutia“, teda podľa priebehu tohto konania vychádzal len zo skutočností, ktoré mu povedala jeho dcéra D. E., berúc do úvahy uvedenú, obžalovaný považuje napadaný rozsudok tiež za svojvoľný a nepresvedčivý, keďže v kontexte uvedeného záver súdu prvého stupňa v znení „súd obrane obžalovaných neuveril, ich tvrdenia boli vyvrátené hlavne výpoveďou svedka poškodeného F. E. O., svedkyne poškodenej D. E., svedka F. E. st. a svedkyne H. I. v prípravnom konaní“. Je nutné vyhodnotiť ako záver nemajúci žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní. V závere trvá na svojej nevine a je presvedčený, že za skutok, ktorý je vymedzený v obžalobe vo vzťahu k jeho osobe, postráda akékoľvek objektívne pre trestné právo relevantné dôkazy a to či už priame, prípadne sled nepriamych dôkazov, ktoré vytvárajú nepretržitú reťaz. Skutková veta obžaloby je postavená len na prvotnej výpovedi poškodeného F. E., ml., ktorý počas priebehu konania priznal, že pôvodne klamal a spanikáril, pretože mal vtedy viac problémov. Uvedená trestná vec sa v dôsledku uvedených skutočností skutočne dostala do stavu dôkaznej núdze, kedy proti nemu nesvedčí už ani samotný poškodený, pričom je potrebné poukázať, že z pozície poškodeného mu Trestný poriadok neumožňuje klamať. Navyše aj za prípadu, že súd berie jeho výpoveď ako účelovú, čo obžalovaný v plnom rozsahu popiera, zostávajú jeho tvrdenia osamotené bez objektívneho dôkazu, teda v pozícii tvrdenia proti tvrdeniu. Z uvedených dôvodoch preto navrhol, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a oslobodil ho spod obžaloby okresného prokurátora.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Napokon neúplnosť vykonaného dokazovania v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci nenamietali ani obžalovaní.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaných a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaných a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaných a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaných, musí prihliadať na obranu obžalovaných v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaných v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaných uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaných prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotia a vykladajú vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaných, ktorými argumentovali, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaných.

Najsamprv je potrebné vysvetliť, rovnako ako to právne detailne zvýraznil aj okresný súd, že vykonaným dokazovaním bolo bez rozumných pochybností ustálené, že obžalovaní C. B. a A. B., resp. ako ich rodina mali mať v minulosti nejaký nevyjasnený konflikt s rodinou Pomповých, čo potvrdzuje ich motív (pohnútku) na navedenie (požiadanie) F. E. ml. na podpálenie auta P. I., ku ktorému nakoniec aj došlo, k čomu sa v celom rozsahu priznal svedok poškodený F. E. O., za čo bol už aj právoplatne odsúdený. S tým je potom aj spojený motív (pohnútku) obžalovaných, ktorí sa snažili zabezpečiť, aby svedok F. E. ml. „na nich-obžalovaných“ nevypovedal, že ho na to naviedli, či dokonca mu nato poskytli aj prostriedky (horľavú látku), načo mali „upozorniť“ v tom istom čase 21.04.2016, aj poškodených F. E. D. a D. E., aby synovi (bratovi) dohovorili.

Obžalovaný A. B. síce popieral, že nikdy nebol za F. E. st. a jeho dcérou D. E., brániac sa tým, že má tzv. alibi, nakoľko v ten deň 21.04.2016 nebol v obci H., bol doma v D. I. J. so svojou manželkou, ako to uvádzal prípravnom konaní, no následne na hlavnom pojednávaní už túto skutočnosť koriguje a trvá na tom, že bol v práci ako člen obecnej hliadky uvedenej obce – okrem toho, že mení a dopĺňa túto výpoveď, najsamprv mal byť doma spolu s manželkou a následne nebol doma, ale bol v práci ako člen obecnej hliadky, tak súčasne zo správy obce D. I. J. plynie na čl. 137 – 138, ako aj výpovede svedka F. Q., ktorý v uvedený deň zastupoval starostu, že dňa 21.04.2016 bol obžalovaný A. B. v práci ako člen obecnej hliadky, kde pracovná doba mala trvať od 7:00 hod. do 14:00 hod., čo nevylučuje, že obžalovaný, ak sa skutok mu kladený za vinu mal stať v popoludňajších hodinách, že sa pred ich obchodom (rodiny B.) v obci H. mohol stretnúť s poškodenými F. E. a D. E. tak, ako o tom vypovedajú.

Obžalovaný C. B., tiež popiera spáchanie skutku - v prípravnom konaní priznáva, že bol za poškodeným F. E. ml. dňa 21.04.2016 v nemocnici, priniesol mu jedlo, o skutku sa s ním nerozprával, rovnako sa s ním o skutku nerozprával ani pred budovou polície dňa 22.04.2016, keď svedok poškodený F. E. ml. išiel na výsluch po prepustení z nemocnice - obžalovaný vypovedá v rozpore s výpoveďou poškodeného F. E. O., ktorý tento kontakt medzi obžalovaným a svedkom poškodeným potvrdil s tým, že príslušník polície mal dokonca vyslovene vyzvať obžalovaného, keď stáli oproti sebe s poškodeným pred budovou OO PZ, aby svedkovi dal pokoj.

Na druhej strane výpovede poškodených sú konzistentné, vzájomne sa dopĺňajú, aj keď poškodený F. E. D. vypovedal, že v čase, kedy sa mal vyhrážať obžalovaný A. B., pokiaľ bude jeho syn vypovedať na nich, že ho naviedli, aby podpálil auto I., bol veľmi opitý, preto si na to nepamätá, súčasne platí jednak, že poškodený nikdy nepoprel, že tam obžalovaný A. B. v tom čase bol, len si nepamätá, že sa im vyhrážal a jednak opakovane vypovedal, že na nasledujúci deň mu to povedala jeho dcéra D. E., ktorá tam s ním v tom čase pred obchodom bola, pričom aj ostatní „ľudia“ ho mali na to upozorniť. Pokiaľ by nebolo pravdou, čo sa obžalovanému A. B. kladie za vinu, prečo by opakovane poškodený F. E. st. zdôrazňoval, že obžalovaný A. B. to nemyslel vážne a za svoje správanie sa mu už ospravedlnil, už sa zmierili, kde o vzájomnom zmierení verbalizuje aj svedkyňa poškodená D. E. – inak povedané, ak by obžalovaný A. B. sa takýmto spôsobom slovne nevyhrážal poškodeným, z akého dôvodu by sa následne mal ospravedlňovať poškodeným za svoje správanie a zmierovať sa s nimi.

V nadväznosti na to, práve svedkyňa D. E. v predmetnej veci opakovane vypovedala ako v prípravnom konaní, tak na hlavnom pojednávaní a taktiež aj v rámci konfrontácie medzi ňou a obžalovaným A. B. a na týchto tvrdeniach zotrvala bez toho, aby tieto nijakým spôsobom upravovala, dopĺňala, resp. menila,

zotrvala na tom, že sa im obžalovaný A. B. po tom, čo vystúpil z auta pred obchodom, ktorý patrí C. B., mal vyhrážať bitkou a podpálením domu (maringotky), pokiaľ jej brat F. E. ml. bude na nich vypovedať, že naviedli, či ho dokonca donútili podpáliť auto Pompovi.

V kontexte už skôr uvádzanej motivácie oboch obžalovaných konať tak, ako je to uvedené v skutkovej vete odvolaním napadnutého rozsudku („upozornit“ vopred poškodeného F. E. ml. a jeho otca a sestru), krajský súd konštatuje, že pokiaľ o týchto skutočnostiach svedok F. E. ml. vypovedal pravdivo, priznal sa k tomu v celom rozsahu – kto ho požiadal o podpálenie auta P. I. - a to aj pod následkom jeho právoplatného odsúdenia a uloženia trestu, a to aj ihneď bezprostredne po hospitalizácii v nemocnici, keďže pri spáchaní trestného činu si sám spôsobil zranenia formou popálenín (na tvári), nie je rozumný dôvod, o ktorý by bolo možné oprieť z dôkazov produkovaných v posudzovanom prípade, aby si tieto skutočnosti, o ktorých vypovedal a usvedčoval obžalovaného C. B. zo spáchania skutku tak, ako sa mu kladie za vinu, mal na obžalovaného vymyslieť a z rovnakého dôvodu, niet rozumných pochybností, ktoré by tieto jeho tvrdenia spochybňovali do takej miery, ako to tvrdí obžalovaný C. B. v rámci obhajoby, pričom motiváciu na zmenu výpovede z prípravného konania a dôvod, prečo zmenenú časť výpovede nie je možné považovať za dôveryhodnú už zrozumiteľným spôsobom a v logických súvislostiach vysvetlil okresný súd, na čo v celosti odkazuje aj krajský súd. Napokon v prvotných vyjadreniach poškodený F. E. ml. ani raz nespomenul, aby mu pri návšteve obžalovaný C. B. doniesol do nemocnice jedlo, túto skutočnosť začal tvrdiť až vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, čo len zvyšuje istú mieru podozrenia o koordinácii postupu poškodeného pri výpovedi na hlavnom pojednávaní obžalovaným/i.

V prípade svedkyne H. I., je potrebné obhajobe prisvedčiť, že odpoveď svedkyne na takto položené zjavne sugestívnu otázku (v ktorej je už zakomponovaná odpoveď) nie je možné prihliadať ako na jediný usvedčujúci dôkaz o vine obžalovaného v posudzovanej prípad. Na druhej strane platí, že svedkyňa bola riadne pred výsluchom zákonným spôsobom poučená, aj o trestnoprávnej zodpovednosti za vedomé uvedenie nepravdivých skutočností, či krivého obvinenia. Súčasne nebol produkovaný dôkaz, ktorý by v rozumných a logických súvislostiach mal vysvetliť, (keďže ani v jej prípade nie je zrejme, neexistuje rozumný dôvod), prečo by si mala tieto jej tvrdenia na rodinu B. vymýšľať. Sama verbalizuje, že ani nevie, či to bol niektorý z obžalovaných, iba to, že počula mužský hlas a čo sa mala dozvedieť, to si dala do súvislosti s tým, čo sa malo stať F. E. O., preto to nasledujúci deň oznámila F. E. st., ktorý ako prvý označil túto svedkyňu, ktorá mu mala takéto vyjadrenia na ich adresu od rodiny B. opísať, okrem jeho dcéry D. E. (J. O.), ktorá konkrétne aj uviedla osobu obžalovaného A. B.. Z týchto dôvodov je možné na výpoveď menovanej svedkyne prihliadať ako na jeden z dôkazov, o ktorý je možné oprieť ustálené skutkové zistenia, kladené za vinu oboj obžalovaným, nielen C. B..

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak, ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok ktorý sa kladie obžalovaným za vinu (jednotlivo,) sa stal, je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútili, aby niečo opomenul.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech obžalovaných.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútka, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu u obžalovaných postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil neexistenciu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností pri trestnej sadzbe podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona na 2 (dva) roky až 6 (šesť) rokov.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, u oboch obžalovaných, pričom trest uložený A. B. vo výmere 24 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov je podľa krajského súdu, trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

Rovnako tak súhrnný trest uložený C. B. vo výmere 24 mesiacov so zaradením obžalovaného na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia je taktiež podľa krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

U obžalovaného C. B. zásadným spôsobom ovplyvnilo určenie trestu odňatia slobody spojeného s jeho výkonom predchádzajúci nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/112/2016 zo dňa 16.05.2017, keďže podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona, súhrnný trest nesmie byť miernejší, ako trest uložený skorším rozsudkom.

Z uvedených dôvodov krajský súd považoval odvolanie obžalovaných za nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku tieto zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.